

סצינה אחת בתוך אולפן, הוא חיפש מקור מות ההולמים במיוחד את פרטי הסיפור — את עליתו של ויני ואקארי מנער אלמוני בברוקלין עד לשיא פיסגת ההצ' לחה, פעמיים עם שני זמרים שונים, עד למיפנה הגדול בקאריירה שלו, כאשר יציריכפיו נוטשים אותו. בעזרת הצלם, אדם הולנדר (מי שצילם בזמנו את קאובי של חצות). הוא מעניק לסרט גם חזותית גוון אתנטי ואמין להפליא. לא פחות חשובה הופעתם של שני צעירי רים, פול סאנדר ופיטר גאלאגר, כשני ה צעירים האלמוניים, שהופכים בידי ואקארי

לורד נתוק לתפארת

הלורד הקטן (מוגרבי, תל-אביב, אנגליה) — זהו, כמובן, אחד הסיפורים החביבים ביותר על ילדיהעולם, אחרת ודאי לא היה זוכה לכל-כך הרבה גרסות על המסך הגדול ועל המסך הקטן גם יחד. מאז גילמה מרי פיקפורד, בתחפושת של נער, את דמות הפירח הניו-יורקי החביב, שמהגלה כורש של תואר אצולה בריטי, לא פסקו הגרסות לזרום. בנוסחה החדשה ביותר מגלם את הלורד הקטן ריקי שרדר, הנער זהוב-השיער, ששחט נחלי-דמעות אדירים מגב רות רכות-לב ב"סיפורו של אלוף". לידו, בדמות הסב קשה-העורף, לורד זקן ועקשן — המסרב לפגוש באם נכדו, מופיע אחד השחקנים המופלאים ביותר בשפה האנגלית, סר אלק גינס. ואילו על הבימוי מופקד במאי בריטי בשם ג'ק גולד, שזוכה להערצה גלויה מצד רוב השחקנים הבריטיים, במיוחד אלה שהופיעו במחיצתו גם אם מבקרי-הקולנוע לא גילו תמיד התפעלות גדולה מעבודתו (למשל "מוע מדוזה"); לעומת-זאת זכה לפרסים רבים על עבודתו בטלוויזיה (לדוגמה, הסרט על פקיד-ממשלה הומוסקסואל, "פקיד הציבור במערומיו"). במהותו נוטף הסיפור דבש עם כמה גרגירי מלח מזמן לזמן, כדי להדגיש את המתקיות עוד יותר. תעלוליו של הנכד, החודר מתחת לעור של הלורד הזקן, חיוכיו הנשפך כים לכל עבר, הספונטאניות האמריקאית שבה הוא

ריקי שרדר: עושה פרצופים ביעילות

מתחברר על ארסיו העשוקים של הסב ואפילו מיטיב את גורלם — כל אלה עשויים לפי מיטב המסורת של ספרי הילדים. אלה מנסים לשכנע את קוראיהם הקטנים כי למרוז-הכל אנו חיים בטוב שבעולמות האפשריים, אם יודעים איך להסתכל בו. מבחינה זו, שם-דבר שגולד יעשה, לא יוכל לשנות את אופי הסיפור.

פיטר גאלאגר בתנוחה א' סזארה משגע

פיטר גאלאגר בתנוחה ב' סזארה מלהט

פעם ליצן תנויד ליצן

העבודה לא בשבילנו (תל-אביב, ארצות-הברית-גרמניה) — אל ג'רי לואיס אפשר להתייחס בכמה דרכים: אפשר לראות בו איש קולנוע חשוב ומעניין, מוקיון שמצחיק ילדים, או ליצן שעבר זמנו. לגבי המחזיקים בדעה שהאפשרות השלישית היא הנכונה, אין הרבה מה לעשות, הם בוודאי לא ילכו, בכל מיקרה, לראות את סרטו החדש. מי שסבור, לעומת-זאת, שלואיס הוא המירשם האידיאלי לימי החופשה של ילדיו, ודאי לא יתאכזב. אמנם, באמצע שנות ה-50' שלו, הוא קצת יותר זהיר בתעלוליו וכאבי הגב ודאי מונעים ממנו ביצוע כמה מן ההשתר-ללויות וההתפתלויות, שהיו פעם סימן היכר למישחקו. אבל פניו עדיין עשויים כמו מגומי, והוא עדיין מסוגל לשלוף, בלי שום מאמץ, סידרה אינסופית של העוויות, גילוליי-עיניים והבעות-תמיהה. ואשר למתייחסים אל לואיס כאל קולנוען רציני, הרי הסרט החדש יכול לשמש, מהרבה בחינות, כמנשר אישי, מעין תשובה לכל אלה שהחרימו אותו במשך שנים ארוכות, משום שסברו כי אין בו עוד פוטנציאל מיסחרי ראוי לשמו. הסרט מתחיל בכך שליצן זוכה סוף כל סוף להכרה בקרקס, כאשר הקרקס צריך להתקפל, בגלל מחסור במזומנים. והוא מסתיים כאשר אותו ליצן, אחרי שנכשל בכל גסיונותיו לתפקד בחברה, לפי כל חוקי המוסכמות המקובלים, חוזר להציע את אמנותו ברחוב.

ג'רי לואיס: ביקורת מעבר להצחקות

מכל סרטיו של לואיס, זהו אולי המריר ביותר. מאחרי כל הצחקותיו יש נימה של ביקורת, ואפילו כעס על כל אלה המנסים לכפות על הזולת צורת-התנהגות בכוח, ושואפים להפוך את כל האנשים לבורגים קטנים, הגרים בתוך קוביות קטנות ונוטעים בתוך קופסות על גלגלים, וכל שאיפתם היא לקביות גדולות ולקופסות סיגריות על גלגלים.

— סיפור חינוכה של יתומת-מילחמה ב"בית-ספר של המיפלגה הופך למבט נוקב, ביקורתי ולא תמיד מתפעל, על הונגריה בתקופת הקומוניזם הסטאליניסטי.

ירושלים

*** **התווודעות** (מיטשל, הונגריה) — גבר ואשה, שאינם נשואים זה לזה, נאלצים להסתתר יחד, בחדר שכור, מפני רדיפות הנאצים במלחמת-העולם-השנייה. סיפור רגיש, מבוים ומשחק להפליא, על יחסים שגרמקים ונפרמים תחת לחץ.

חיפה

*** **קאגמושה** (קרן אור, יפאן) — מצביא מצוה להסתיר את דבר מותו במשך שלוש שנים, ולהעמיד במקומו כפיל, שאינו אלא גנב פשוט. סרט מרהיב עין, שהוא מלבד הצגת-ראווה, גם ההרחר מר של איש עתיר-נסיון וחוכמת-חיים. הבמאי אקירה קורוסאוה, על משמעות הגבורה והכאריזמה.

*** **כל מה שרצית לדעת עי מין** (אורלי, ארצות-הברית) — סידרת מערכונים מבדחים של וודי אלן, המפר-שים את התיסכולים המיניים השונים, שרוב גיבוריו מטופלים בהם בכל הסרי-טים, ונותן להם פירושים מקוריים ומשע-שעים משלו.

ירושלים — אנשים פשוטים, התוודעות חיפה — קאגמושה, כל מה שרצית לדעת על מין.

תל-אביב

*** **הכפיר** (פאר, ארצות-הברית) — הרפתקה מטורפת של צעיר שנמלט מן החוק, ושמוצא מילט בצוות-הסרטה שמיכין סרט על מילחמת-העולם-הראשונה. מישחק תעתועים של מציאות ודימיון, הרהורים על מהות הקולנוע והברקות טכ-ניות לרוב, בתוספת הופעה מעוררת-הער-צה של פיטר אוטול בדמות במאי קולנוע.

*** **הדרך מאמריקה** (טינמה 2, צרפת) — אלן רנה מגלה פיקחות, חושך הומור, תבונה וחוש-קולנועי מפתח, כא-שר הוא מדגים, בעזרת התסריטאי ז'ן גרואה, את התיאוריות של הביולוג ה"צרפתי הנרי לאבוריט, על התנהגות ה"אדם.

*** **אנשים פשוטים** (גת, אר-צות-הברית) — מישפחה אמריקאית ממר-צעת מתמוטטת, כאשר הבן הבכור נהרג בתאונת-שיט, משום שכל הערכים ש"עליהם מושתתים חיהם אינם מסוגלים להתמודד עם אירוע שכזה. סרט קטן-מימד, אבל מרחיק-לכת בביקורת של ה"חברה שאותה הוא מציג.

*** **אנגי ורה** (גורדון, הונגריה)

שבה הוא מאמין. זהו מין קפיץ שאינו נרפס לעולם, מאגר אדיר של מרץ ה"ממציא ללא-הרף דרכים ומקוריות (לפחות למראית-עין) להגיע לפיסגה. אדם שאינו מוכן לקבל אף פעם "לא" כתשובה, איש שהמטרה עצמה, ההצלחה, משכיחה ממנו לא פעם את העובדה שהוא עוסק בבני-אדם ולא ברובוטים.

אמנם, הסרט מבוסס על חייו של אמרגן אמיתי, בוב מארקוויץ, שייצר בדרך דומה מאוד, לפני יותר מעשרים שנה, את פראנקי אוולין ואת פביאן (מי עוד זוכר אותם היום). אבל כפי ששארקי מגלים אותו, אין זה עוד סיפורו של מארקוויץ בלבד, אלא סיפורו של כל אמרגן רוק, מקולונל פארק המפורסם, אביו הרחוק של אלביס פרסלי, ועד לרוברט סטיגווד, שב"אורוותיו" סוסים מצליחים כמו הבר-ג'ים. האינפורמציה עצמה, כפי שהיא נמסרת בסרט, מצוייה בשפע ברוב עיתוני הפיומונים. אולם הצורה שבה היא מוצעת פה היא בכמה רמות מעל החומר המוצע על-ידי עיתונים אלה.

תדרין חובה לראות:

תל אביב — הכפיר, הדוד מאמריקה, אנגי ורה, אנשים פשוטים, רומיו ויוליה